

Sam Bog vedi, kako so izvedeli to v teh zadnjih trenutkih politični nasprotniki Majdetovi in Križajevi. Razkričali so oba kot največja zločinca. Ljudje so kazali za njima, in ko sta nastopala, da bi jih pridobila zase, so se jima smejali in jima dajali najdunovitejše priimke. Ko je pri nekem shodu govoril Tomaž Križaj, so ga nenadoma objele kmetiške roke in preden se je zavedel, je stal pod kapom. Majde je odstopil.

Pijano je bilo vse po Brinju na dan volitev. Prav ko so se volilci podili v največjih gručah po glavni trški ulici, se je peljala mimo njih zaprta kočija. V njej je sedel Tomaž Križaj in pri njem zdravnik. Tomaž je zapadel melanholiji in je bil na poti v blaznico.

Voz tiči pa še dandanašnji pod klancem. Še vedno svetujejo pripadniki dr. Raskava, da naj se pripne stroj odspredaj, a božjepotniki, da naj se pripne odzadaj. A blago na njem prhni in preperi. In tako bo pač ostalo, dokler ne pride drug rod, ki bo rodil rešenika iz sebe in iz lastne moči. Tedaj prenehajo besede in izgine koristolovstvo, na njih mesto pa stopijo dejanja...

Ko se je voz s Križajem peljal mimo kontrolorjevega stanovanja, se je zgoraj odprlo okno. Ivanka je gledala za njim, dokler ni izginil za ovinkom . . .

Toda oprost, prijatelj, čas je, da grem počivat, zakaj trudne so moje oči in zunaj brije burja po praznih strniščih! —

Anton Debeljak:

V glorijski.

Polnočni čas se v volčji mraz je zapredel,
ko tiho jaz sem ljubico dramil,
ki Sen - zvodnik jo je zmamil, v objem svoj zavedel.

Od modrih nebes do snežne zemlje se razprela
gosteča tenčica megla je in glorijsko
veliko, oholo ob glavi mi splela.

Ta nemi objem me spremi, ko grem po planjavi:
kot hodil svetnik bi v slavi božanski,
ker čist ušel, ljubica - vrag, sem tvoji skušnjavi.